

«Μύρον εκκενωθέν» (Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης)

[Άγιοι - Πατέρες](#)
[Λεμεσού Αθανασίου](#)

[Μητροπ.](#)

Σεβσμιωτάτου

Μητροπολίτου Λεμεσού Αθανασίου

«Επισκέφθηκα ως διάκος για πρώτη φορά τον π. Παΐσιο το 1976 μαζί με άλλον γνωστό μου διάκο. Τότε ήταν στον “Τίμιο Σταυρό”. Χτυπήσαμε και περιμέναμε με αγωνία. Είχα ακούσει διάφορα πράγματα για τον Γέροντα και ήθελα πολύ να τον γνωρίσω.

»Ήρθε να μας ανοίξη. Ήταν αδύνατος, τυλιγμένος με μια κουβέρτα.

Ήταν χειμώνας. Στην συνομιλία μας ήταν πολύ ευδιάθετος, μας έλεγε διάφορα αστεία. Να πω την αλήθεια απογοητεύτηκα, διότι είπα μέσα μου: «Αυτός είναι ο μεγάλος άγιος, ο θαυματουργός πού λένε»; Μέσα μου είχα διαφορετική εικόνα περί των Αγίων.

Τίποτα δεν μας είπε, μόνο αστεία μας έλεγε και μας τάιζε λουκούμια και άλλα.

«Φεύγοντας, εκεί στο συρματόπλεγμα πριν τον αποχαιρετήσουμε, του λέμε: «Γέροντα, πέστε μας κάτι πνευματικό». Μας άπαντα: «Τι να σας πώ, βρέ παιδιά; Να κάνετε πολλές μετάνοιες». Ρωτάμε: «Πόσες μετάνοιες να κάνουμε»; Δεν απάντησε, αλλά άλλαξε η όψη του και φάνηκε διαφορετικός και εκείνη την ώρα ευωδίασε όλος ο τόπος πάρα πολύ έντονα. Τόση πολλή ευωδία!

Όλα εύωδίαζαν! ο αέρας, οι πέτρες, τα δέντρα, τα πάντα.

»Ο Γέροντας μας είπε βιαστικά: «Γρήγορα, γρήγορα, άντε πάτε, πάτε».

»Τον χαιρετήσαμε και χωρίς να πούμε τίποτε αισθανθήκαμε μια μεγάλη χαρά μέσα μας και αρχίσαμε να τρέχουμε. Δεν ξέρω τί πάθαμε. Ευωδία και μεγάλη χαρά. Προχωρούσαμε έτσι τρέχοντας και γελώντας και η ευωδία μας ακολουθούσε μέχρι που περάσαμε το Μπουραζέρι.

»Ενώ πριν από λίγο τα δικά μου συναισθήματα ήταν ακριβώς αντίθετα, μετά από αυτό το γεγονός αισθάνθηκα μεγάλη ευλάβεια προς τον Γέροντα».

Πηγές: *Ιερομονάχου Ισαάκ, Βίος Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου, σελίδες: 256-261, Έκδοσις Καλύβης Αναστάσεως, Καψάλα, Άγιον Όρος, 2004.*